

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové, ve věci žalobce **Ing. V.M.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, za účasti **1. HIOSS REAL, s.r.o.**, Pavla Hanuše 252, Hradec Králové, PSČ 500 02, zast. JUDr. Renatou Černou - Plevákovou, se sídlem AK ve Lhotě pod Libčany 220, PSČ 503 27, **2. Statutárního města Hradec Králové**, Československé armády 408, Hradec Králové, PSČ 502 00, **3. Technických služeb Hradec Králové**, Na Brně 362, Hradec Králové, PSČ 500 08 a **4. J. L.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. ledna 2012, zn. 22359/UP/2011/Kd, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím ze dne 4. ledna 2012, zn. 22359/UP/2011/Kd, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, odboru stavebního, ze dne 1. září 2011, zn.: 7037/2004/ST1/Mer, a toto potvrdil.

Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím (stavebním povolením) byla povolena stavba „Obchodní a kancelářský objekt vč. přípojek vody, kanalizace, horkovodu a sjezdu do parkingu – nároží ulic Horova a Jiřího Purkyně Hradec Králové, Pražské Předměstí, na pozemku parc. č. 859/1, 859/29, 1773/5 v katastrálním území Pražské Předměstí“ (dále jen „stavba“). Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 4. ledna 2012, zn. 22359/UP/2011/Kd, včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem:

I.

Obsah žaloby na zrušení žalovaného rozhodnutí

V úvodu žaloby žalobce shrnul dosavadní průběh řízení, jehož předmětem byla uvedená stavba, a to od vydání stavebního povolení Magistrátem města Hradec Králové ze dne 24. 5. 2004, čj. 7037/2004/ST1/Mer, až po vydání stavebního povolení týmž stavebním úřadem v téže věci dne 1. 9. 2011, zn.: 7037/2004/ST1/Mer, a žalované rozhodnutí ze dne 4. 1. 2012, čj. 22359/UP/2011/Kd. Namítal, že žalované rozhodnutí má 11 stran textu a že k vypořádání se s jeho odvolacími námitkami stačil žalovanému pouze jeden odstavec o osmi řádcích na straně desáté a jedenácté žalovaného rozhodnutí a citoval z něho.

V další části žaloby uvedl důvody, s nimiž spojoval nezákonnost rozhodnutí. Namítal, že pro provedení stavby byla stavebníkovi stanovena v podmínce č. 3 stavebního povolení lhůta k dokončení stavby do 31. 12. 2011 a že žalované rozhodnutí bylo vydáno až dne 4. 1. 2012. Tedy čtyři dny po úředně stanovené lhůtě pro dokončení stavby. Z toho žalobce dovozoval, že žalované rozhodnutí je nevykonatelné a tudíž neplatné od samého počátku, neboť dle jeho mínění skončila platnost stavebního povolení dnem 31. 12. 2011. V té době přitom stavba ještě ani nezačala.

Žalobce dále brojil proti tomu, že předmětnou stavbou dojde k omezení jeho uživatelských práv, a to omezením pohody bydlení v důsledku zastínění a zhoršení mikroklimatu. Při rozhodování o této námitce se prý stavební úřad neřídil zažitými právními přístupy obvyklými v Evropské unii a platnou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. V uvedeném žalobce spatřoval nerespektování čl. 10 Ústavy České republiky, podle něhož „Vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jímž je Česká republika vázána jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného, než zákon, použije se mezinárodní smlouva“. Mezi tyto smlouvy patří i Protokol č. 1 k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a svobod s ustanovením článku 1 – Právo pokojného užívání majetku.

Stavební úřad podle žalobce pochybil tím, když právo pokojného užívání majetku takto chráněné nahradil podzákonnou normou, a to konkrétně § 127 občanského zákoníku. Odkazem na něj prý stavební úřad vědomě připouštěl, že není vyloučeno, že vznikne škoda na majetku žalobce, a to snížením jeho hodnoty v přímé souvislosti s vydaným stavebním povolením. Přitom v rozhodnutí o umístění

stavby není nic o tom, že by stavba mohla poškozovat a znehodnocovat nemovitost žalobce zastíněním. Poznamenal, že účastník stavebního řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož by mu vznikla škoda, má právo na její náhradu podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

Žalobce dále namítal, že stavební úřad pochybil při stanovení potřebného počtu stejnopisů jím podaného odvolání. Podle žalobce měl řešit v první řadě otázku jeho doručení ve smyslu zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentu. Neřídil se ani právním názorem žalovaného stanoveným v jeho rozhodnutí ze dne 25. 1. 2010, č.j. 21640/P/2009/Kd, v němž je uvedeno, že „stavební úřad byl povinen vzít v úvahu, kteří z účastníků stavebního řízení měli ke dni podání odvolání zřízenou datovou schránku. Těmto účastníkům pak nebylo nutné, aby stavební úřad na náklady odvolatele pořizoval stejnopis odvolání neboť těmto účastníkům byl povinen ho zaslat prostřednictvím datové schránky“.

Žalovaný tak podle žalobce pochybil jak nerespektováním článku 10 Ústavy České republiky, když připustil jeho náhradu podzákonnou normou, tak připuštěním šikany a útisku ze strany správního orgánu prvního stupně. Vůbec se přitom nezabýval požadavkem náhrady majetkové újmy za ztrátu času a za zbytečný počet kopií, určených vlastníkům s datovými schránkami.

Vzhledem k tomu žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 26. 4. 2012. V něm v podstatě znovu probral žalobcovy námitky uvedené v jeho odvolání, včetně námitek týkajících se údajného omezení pohody bydlení, zastínění, zhoršení mikroklimatu, vlhkosti a neřešení náhrady škody za v důsledku toho znehodnocený majetek. Těmito všemi námitkami žalobce brojil podle žalovaného v podstatě proti umístění stavby, takže k jejich řešení byl prostor v územním a nikoliv ve stavebním řízení. V daném případě byla stavba umístěna územním rozhodnutím č. 2760 ze dne 26. listopadu 1996, č.j. ÚHA/2426/96/MI, které bylo změněno územním rozhodnutím č. 3646, ze dne 1. srpna 2003, č.j. 81758/02/HA/Te. Žalovaný dále pokračoval, že žalobce byl účastníkem územního řízení a měl tedy možnost se proti umístění stavby bránit v rámci územního řízení, což však neučinil. Proti územnímu rozhodnutí č. 3646 ze dne 1. srpna 2003, č.j. 81758/02/HA/Te, Ing. V.M. ani žádný jiný účastník řízení odvolání nepodal. Územní rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 5. září 2003. Tím jeho navrhovatel nabyl právo k umístění v něm uvedené stavby.

Umístění stavby je přitom nutné chápat nejen jako její samotné umístění na pozemcích parc. č. 859/1, 859/29 a 1773/5 v kat. území Pražské Předměstí, ale i její objemové řešení a její související vlivy na okolí. Vzhledem k tomu není možné

dovolávat se ve stavebním řízení toho, že stavbou dojde k omezení pohody bydlení a zastínění nemovitostí vlivem jejího umístění. Tyto prvky totiž souvisí s umístěním stavby, nikoli již s jejím vlastním stavebním povolením. Ve stavebním řízení je jeho účastník oprávněn uplatnit již jen námitky související s projektovou dokumentací a způsobem provádění a užívání stavby. Žalobcovo tvrzení ohledně požadovaného počtu stejnopisů odvolání pak nesouvisí s povolením stavby a nemohlo mít vliv na výsledek odvolacího řízení.

K námitce, že stavební povolení je neplatné, když lhůta k dokončení stavby již minula, žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení takovou námitku neuplatnil. Dodal, že rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 22. února 2012, č.j. MMHK/025193/2012 ST1/Mer, došlo ke změně lhůty k dokončení stavby, a to do 31. prosince 2017. Námitky o omezení uživatelských práv omezením pohody bydlení, a to v důsledku zastínění a zhoršení mikroklimatu, shledal nedůvodnými. Jedná o realizaci stavby v zastavěné části statutárního města, tedy o žádnou výjimečnou situaci. S tím, že území není neměnné, musí jeho obyvatelé počítat. Ochranou obyvatel před obtěžováním nad míru přípustnou je právě žalobcem zmiňované ustanovení § 127 občanského zákoníku. Nelze se ani domnívat, že realizací nové stavby v území dojde ke znehodnocení stávajících nemovitostí. Žalobcovy námitky lze v tomto směru považovat za spekulaci, neboť není možné tvrzené snížení hodnoty jakkoli stanovit nebo objektivizovat.

Vzhledem k tomu žalovaný navrhol žalobu zamítnout.

III.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení k žalobě

Osoba zúčastněná na řízení – obchodní společnost HIOSS REAL, s.r.o., se vyjádřila k žalobě podáním ze dne 25. 5. 2012. Předně se neztotožňovala s tvrzením žalobce, že ke dni 31. 12. 2011 skončila platnost stavebního povolení. V této souvislosti poukazovala na to, že je nutno rozlišovat mezi platností stavebního povolení a lhůtou k dokončení stavby, s jejímž uplynutím nelze spojovat pozbytí platnosti stavebního povolení. K tomu může dojít pouze při nezačínání stavby ve lhůtě dvou let ode dne právní moci stavebního povolení, pokud nebyla stavebním úřadem stanovena lhůta delší. Tvrzení žalobce, opírající se o ustanovení § 127 starého občanského zákoníku, považovala za vytržené z kontextu a nepochopení jeho smyslu. Mezi vydaným stavebním povolením a vznikem škody na nemovitosti žalobce snížením její hodnoty nelze najít žádnou přímou souvislost. Jde o pouhou ničím nepodloženou spekulaci. Krom toho žalobcovy nemovitosti ani nesousedí s pozemkem, na němž by měla být stavba realizována. Přitom i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. 2 As 44/2005, na straně 123 zdůraznil, že „určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastnicích okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. Ostatně i normy soukromoprávní operují v právu imisí s pojmem zatížení nad míru přiměřeným poměrům.“ Obdobné závěry zopakoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 1. 2011, č.j. 5 As 74/2009-67, v němž konstatoval, že „při větší hustotě osídlení

dojde v důsledku umístění nové stavby vždy k narušení výhledu ze staveb sousedních“, a je tedy rozhodující posouzení, zda takovou stavbou nebude zasaženo do práv nad míru přiměřenou poměrům. Žalobce však zjevně nerespektuje zásadu, že ochrana poskytovaná jednomu vlastníkovi nesmí být v nepoměru k ochraně náležející právům druhého vlastníka. Nelze totiž uložit vlastníkovi, aby se zcela zdržel výkonu svého vlastnického práva, nýbrž jen výkonu vlastnického práva, kterým by byla překročena dovolená míra, tj. míra přiměřená poměrům.

Závěry žalovaného ohledně námitek žalobce shledala osoba zúčastněná na řízení správnými a navíc je podpořila citací z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č.j. 1 As 79/2008-128, podle něhož: „Starý stavební zákon byl postaven na návaznosti jednotlivých procesů a řízení, počínaje pořizováním územního plánu, přes územní řízení, stavební řízení a konče kolaudačním řízením. Každá z těchto fází má svůj vlastní předmět, který se liší od předmětů ostatních řízení. Všechny se vyznačují zavedením prvků koncentrace řízení a omezují okruh námitek, které lze v jejich průběhu vznášet.“ V rozsudku ze dne 29. 5. 2009, č.j. 2 As 4/2009-111, pak Nejvyšší správní soud doplnil, že „stavební úřad je oprávněn v rámci určité fáze celého procesu posuzovat právě otázky, které do této fáze patří, a nikoli otázky či námitky, které náleží do fáze jiné...“.

Námítka ohledně stavebním úřadem požadovaného počtu kopií odvolání, nemá dle osoby zúčastněné na řízení žádnou souvislost s vlastním povolením stavby.

Vzhledem k uvedenému navrhovala žalobu zamítnout.

IV. Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 11. března 2014. Účastníci řízení, jakož i přítomné osoby zúčastněné na řízení, při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Žalobce poukazoval na zdoluhavost celého řízení a opětovně zdůrazňoval námitku o porušení platné judikatury Evropského soudu pro lidská práva, kterou vznesl naposledy v odvolání ze dne 29. 9. 2009 na straně druhé pod bodem třetím. Vyzýval krajský soud, aby se jí znovu zabýval, když to správní orgány podle něho neudělaly. Námitky o zastínění svých nemovitostí opíral o studii zastínění vypracovanou ateliérem Šuda - Horský, s.r.o., v březnu 2003.

Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

V první žalobní námitce žalobce namítal, že podmínkou č. 3 stavebního povolení, vydaného Magistrátem města Hradec Králové, odborem stavebním, dne

1. září 2011 pod zn.: 7037/2004/ST1/Mer, byla stanovena lhůta k dokončení předmětné stavby do 31. 12. 2011, přičemž žalovaný rozhodl o jeho odvolání až dne 4. 1. 2012. Z uvedeného dovozoval, že platnost stavebního povolení tudíž skončila ke dni 31. 12. 2011, takže i žalované rozhodnutí je neplatné. V tom se však žalobce mýlí, neboť platnost stavebního povolení nelze spojovat s lhůtou stanovenou k dokončení stavby, nýbrž výhradně s jeho právní mocí. To proto, že § 67 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), podle něhož bylo v dané věci postupováno, stanovil, že: „Stavební povolení pozbývá platnost, jestliže stavba nebyla zahájena do 2 let ode dne, kdy nabylo právní moci, pokud stavební úřad v odůvodněných případech nestanovil pro zahájení stavby delší lhůtu.“ Uvedené stavební povolení proto nezaniklo dnem 31. 12. 2011, když v té době ještě nebylo v právní moci, neboť nebylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti stavebnímu povolení. A pokud jde o lhůtu stanovenou k dokončení stavby jako takovou, nelze s ní v podstatě spojovat žádné důsledky, když stavební povolení je aktem vydaným k žádosti stavebníka, je jeho oprávněním a nikoliv povinností. Krom toho se tato otázka právního postavení žalobce, jeho právních poměrů, vůbec nedotýká.

K námitkám, týkajícím se údajného narušení pohody bydlení povolenou stavbou, a to v důsledku zastínění a zhoršení mikroklimatu, pak třeba uvést, že se s nimi žalovaný vypořádal zákonným způsobem. Na straně deváté žalovaného rozhodnutí k nim totiž mimo jiné uvedl:

„Všechny tyto tři námitky se týkaly omezení pohody bydlení a zastínění. Ing. V.M. v rámci nich uvedl, že v projektové dokumentaci ani v podmínkách stavebního povolení není řešena náhrada škod na znehodnoceném majetku vlivem zastínění předmětnou vícepodlažní stavbou. K tomu uvedl, že stavba je situována 16 m jižně od jeho domu a zahrádky a že tedy dojde k omezení jeho stávajících uživatelských práv zhoršením mikroklimatu – osvětlení, vlhkosti atd. Následně v odvolání požaduje, aby řešení náhrady škody tímto způsobené bylo zahrnuto do podmínek stavebního povolení.

Z obsahu odvolání Ing. V. M. tedy jednoznačně plyne, že jmenovaný v něm projevuje nespokojenost, respektive nesouhlas s tím, jak je stavba situována a jak je vysoká, když projevuje obavy ze zastínění jeho nemovitostí vlivem jejího umístění. V tomto směru je odvolacím orgánem nutné zopakovat již to, co k odůvodnění námitek uvedl stavební úřad. Námitky Ing. V.M. stavebním úřadem ve stavebním povolení označené jako A.VII.8., B.5. a C.II.4. svým charakterem brojí proti umístění stavby a náleží tak do územního řízení.

Odvolacím orgánem je v této souvislosti možné připomenout, že účelem územního řízení je vyhodnotit možnost umístění navrhované stavby v konkrétním území. Tuto možnost umístění stavební úřad zkoumá za účasti mimo jiné i dotčených osob, tj. účastníků řízení, kteří jsou oprávněni v územním řízení proti umístění stavby uplatňovat námitky. V případě, že stavební úřad shledá navrhované umístění v souladu s požadavky stavebního zákona a předpisů tvořících jeho právní okolí, vydá územní rozhodnutí. Podle § 39 zákona č. 50/1976 v územním rozhodnutí, vymezí stavební úřad území pro navrhovaný účel a stanoví podmínky k ochraně veřejných zájmů v území; jimi zabezpečí zejména soulad s cíli a záměry územního

plánování, včetně architektonických a urbanistických hodnot v území, věcnou a časovou koordinaci jednotlivých staveb a jiných opatření v území, požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí a rozhodne o námitkách účastníků řízení.

V daném případě, jak již bylo výše zmíněno, byla předmětná stavba umístěna na základě územního rozhodnutí č. 2760 ze dne 26. listopadu 1996, č.j. ÚHA/2426/96/MI, které bylo změněno územním rozhodnutím č. 3646, ze dne 1. srpna 2003, č.j. 81758/02/HA/Te. Jak již bylo rovněž výše zmíněno, stavba jimi byla umístěna na pozemcích parc.č. 859/1, 859/29 a 1773/5 v kat. území Pražské Předměstí, a to tak, že svojí východní částí bude přisazena ke stávajícímu objektu na pozemku st.p.č. 748 a svojí severní částí bude přisazena ke stávajícímu objektu na pozemku st.p.č.698. Jedná se o nárožní objekt, který svým průčelím bude sledovat uliční čáru ulic Horova a J. Purkyně. Objekt má čtyři nadzemní a jedno podzemní podlaží, jeho výška bude 14 m od +0,000 (úroveň podlahy v 1.NP).

K věci je dále nutno uvést, že v předmětném územním řízení ukončeném územním rozhodnutím č. 3646, ze dne 1. srpna 2003, č.j. 81758/02/HA/Te, bylo Ing. V. M. přiznáno právo účastníka řízení. Ing. V.M. tak měl možnost se proti umístění stavby bránit v rámci územního řízení, což však neučinil. Proti územnímu rozhodnutí č. 3646, ze dne 1. srpna 2003, č.j. 81758/02/HA/Te, Ing. V.M. ani žádný jiný účastník řízení odvolání nepodal. Toto územní rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 5. září 2003. Jak správně v odůvodnění stavebního povolení upozornil stavební úřad, podle § 40 odst. 4 zákona č. 50/1976 je územní rozhodnutí závazné, a to i pro právní nástupce jeho navrhovatele a ostatních účastníků územního řízení.

Po nabytí právní moci územního rozhodnutí tak navrhovatel nabyl právo k umístění v něm uvedené stavby. Umístěním stavby je přitom nutné chápat nejen její samotné umístění na pozemcích parc.č. 859/1, 859/29 a 1773/5 v kat. území Pražské Předměstí, ale i její objemové řešení a její související vlivy na okolí. Vzhledem k uvedenému tedy není možné se ve stavebním řízení dovolávat toho, že stavbou dojde k omezení pohody bydlení a zastínění. Tyto prvky totiž souvisí s umístěním stavby, nikoli s jejím povolením. V rámci stavebního řízení, respektive stavebního povolení totiž podle § 66 zákona č. 50/1976 stavební úřad stanoví závazné podmínky pro provedení a užívání stavby. Z toho lze dovodit, že účastník je ve stavebním řízení oprávněn uplatnit námitky související s projektovou dokumentací, způsobem provádění a užívání stavby.“

S uvedeným nelze, než plně souhlasit, když žalovaný vycházel při těchto závěrech z ustálené judikatury, na níž ostatně odkazovala i osoba zúčastněná na řízení označená č. 1. Zvláště pak třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009, č.j. 2 As 4/2009-111, na jehož šesté straně je uvedeno:

„Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128, www.nssoud.cz: „Starý stavební zákon (pozn. soudu: zákon č. 50/1976 Sb.) byl postaven na návaznosti jednotlivých procesů a řízení, počínaje pořizováním územního plánu, přes územní řízení, stavební řízení a konče kolaudačním řízením. Každá z těchto fází má svůj vlastní předmět, který se liší od předmětů ostatních řízení. Všechny se vyznačují zavedením prvků koncentrace řízení a omezují okruh námitek,

které lze v jejich průběhu vznášet. To souvisí právě s odlišností předmětu řízení, a tak se ve stavebním řízení nepřihlíží k námitkám účastníků, které byly anebo mohly být vzneseny v územním řízení, při projednávání regulačního či územního plánu (§ 61 odst. 1 věta třetí starého stavebního zákona, viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008 - 81)“.

Z uvedených důvodů proto nebylo možno řešit uvedené námitky ve stavebním řízení. V něm totiž stavební úřad přezkoumával s ohledem na § 62 zákona č. 50/1976 Sb. zcela jiné otázky, v první řadě soulad dokumentace stavby s podmínkami územního rozhodnutí. Rozuměno samozřejmě pravomocného územního rozhodnutí, z čehož jasně plyne, že ve stavebním řízení již není prostor pro řešení otázek patřících do územního řízení. Pravomocné územní rozhodnutí pak stavebníka opravňovalo k realizaci stavby v místě a za podmínek v něm stanovených. Na této skutečnosti již nemohlo a nemůže nic změnit ani žalobcem zmiňované rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, ve věci *Antonnetto v. Itálie*, když žalobce nevyužil možnosti přezkoumání rozhodnutí o umístění stavby ani soudy v České republice. Jde o tak zřejmou věc, že ji netřeba znovu a znovu a jen jinými slovy odůvodňovat, pro takový závěr plně postačuje pár vět, přičemž zákonnost žalovaného rozhodnutí nelze spojovat s počtem jeho stran. Žalovaný se s námitkami žalobce vypořádal srozumitelným, přezkoumatelným a úplným způsobem, s nímž se krajský soud plně ztotožňuje, a proto na odůvodnění žalovaného rozhodnutí v dalším i odkazuje. Bylo by nadbytečné říkat jen jinými slovy totéž.

Krom toho má krajský soud vývody z uvedeného rozsudku Evropského soudu pro lidská práva za nepřiléhavé. Žalobce se totiž stylizuje bez znalosti věci do „stejného“ postavení, jako měla stěžovatelka, která také přeci „namítala, že budova žalovaného jí brání nejen ve výhledu, ale zároveň dochází k částečnému zastínění její nemovitosti, následkem čehož došlo ke snížení hodnoty její nemovitosti“ a myslí si o svém případě totéž. V takové situaci, nehledě na intenzitu zásahu, však žalobce není. Při rozumném pohledu na věc mu totiž nová stavba ve výhledu bránit nemůže (v jakém asi směru?) a pokud jde o zastínění, tak tato otázka byla s účastníky podrobně rozebrána při jednání krajského soudu a její oprávněnost zjištěna nebyla (viz protokol z jednání). O zastínění obytných místností domu žalobce nemůže být ani řeči a stín, který se po realizaci stavby bude v čase pohybovat po pozemcích žalobce, je svým rozsahem zcela bez významu již jen, jak se říká, na první pohled. Nehledě na to, že v městské (ale i jiné) zástavbě jde o naprosto normální jev, který ničím nepřekvapuje a krom toho neexistuje žádná norma upravující dovolenost zastínění pozemků. Poukazoval-li pak žalobce na to, že nelze ověřit rozsah zastínění jeho nemovitostí v prosinci, nezbyvá než konstatovat, že pro toto zimní období se nezkoumá ani oslunění obytných místností, natož zmrzlé půdy. V těchto souvislostech je pak tvrzení žalobce, že si byl stavební úřad vědom vzniku škody na jeho nemovitostech, když jej odkazoval na § 127, dnes již starého občanského zákoníku, zcela nepřijatelné. Naznačil mu totiž pouze možnost, jakým způsobem by se teoreticky mohl dobrat „své ničím nepodložené pravdy“ o škodách na svých nemovitostech.

Žalobce poukazoval na zdlouhavost celého řízení. V tom mu je třeba přisvědčit, ale zároveň je třeba dodat, že takovéto situace jsou běžné v případech, kdy někdo z účastníků proti správnímu rozhodnutí brojí. Ať již odvoláními či žalobami. Tak jako nyní v dané věci, kdy žalobu proti pravomocnému stavebnímu povolení podal žalobce, ačkoliv by se to dalo očekávat spíše od přímých sousedů s povolenou stavbou. Pokud pak šlo o námitku týkající se vybavení žalobcem podaného odvolání, nesprávně stanoveného počtu jeho stejnopisů, šlo o procesní úkon, který s věcnou správností rozhodnutí vůbec nesouvisí.

Vzhledem k výše uvedenému krajský soud uzavřel, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce ve věci úspěch neměl a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly (viz výrok II.).

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by ji vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Žádné takové náklady osobám zúčastněným na řízení nevznikly (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 18. března 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu